

Найласкавіші руки

Василь Сухомлинський

Маленька дівчинка приїхала з мамою до великого міста. Пішли вони на базар. Мама тримала доньку за руку.

Дівчинка побачила стільки цікавого, що від радощів заплакала.

– Мамо! Де моя мама?

Люди обступили дівчинку, питають:

– Як тебе звати, дівчинко?

– Олею.

– А як маму кличуть? Скажи, ми її зараз же знайдемо.

– Маму кличуть... мамою... мамусею...

Люди всміхались, заспокоювали дівчинку і знову питали:

– Скажи, які у твоєї мами очі – карі, голубі?..

– Очі у неї... найдобріші...

– А коси? Яке волосся у мами – чорне, русяве?

– Волосся... найкрасивіше...

Знову всміхнулися люди. Питають:

– Скажи, які в неї руки.» Може, якась родимка у неї на руці, згадай.

– Руки у неї... найласкавіші...

Пішли люди й оголосили по радіо:

«Загубилась дівчинка. У її мами найдобріші очі,
найкрасивіше волосся, найласкавіші в світі руки».

І мама зразу ж знайшлась.